

عنوان مقاله:

پیکربندی «زمان» در داستان «سیاوش»

محل انتشار:

فصلنامه متن پژوهی ادبی، دوره 18، شماره 61 (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسندگان:

غلامعلی فلاح - دانشیار دانشگاه خوارزمی

لیلا سادات پیغمبرزاده - دانشجوی دکتری رشته زبان و ادبیات فارسی دانشگاه خوارزمی،

خلاصه مقاله:

پویایی فرایند قرائت متن، حاصل تمهیدهایی است که همچون خطوطی پیاپی، زنجیره فرضیه های خواننده را دستخوش تغییر می کند. بررسی پیکربندی زمان در داستان سیاوش نشان می دهد که الگوی هنرمندانه پیرنگ از طریق برجسته کردن تمهید های هنری، از جمله به هم ریختگی توالی زمانی رویدادها شکل می گیرد. راوی با در نظر داشتن قانون هایی که رابطه مستقیمی با ترتیب زمانی آنها دارد، در ترتیب نقل وقایع و کنش های داستانی دست به گزینش می زند و با حذف یا ارایه اطلاعات در خارج از جایگاه خود، سرعت ادراک خواننده را نسبت به متن کاهش می دهد و او را به همگون ساختن اطلاعات پیشین خود با آخرین بخش از اطلاعات ارائه شده در متن ترغیب می کند. راوی با تمرکز بر گونه روایی آینده نگر و جهت گیری کل داستان به سوی پیش بینی اولیه، خواننده را با خود همراه می سازد. در اینگونه روایت ها، مخاطب در پی کشف رویدادها نیست، بلکه میل به دانستن نحوه وقوع حوادث داستانی، خواننده را تا پایان روایت همراهی می کند.

کلمات کلیدی:

زمان، فرضیه سازی، تعلیق، سیاوش، شاهنامه، فردوسی، روایت شناسی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1406179>

